

Πόσες φορές δεν έχουμε ελπίσει σε κάτι βαθιά; Πόσες φορές δεν έχουμε απογοητευτεί □δοσμένοι σε αυτές τις ελπίδες; Κι όμως, ακόμη κι όταν τα πράγματα δεν πηγαίνουν όπως τα θέλαμε, δεν πρέπει να τα παρατάμε. Πρέπει να συνεχίζουμε με περισσότερη επιμονή.

Αυτή η ελπίδα που μια ζωή εμφανίζεται μεταμφιεσμένη και δεν ξέρεις αν είναι καλή ή κακή κι αν πρέπει να στηριχτείς επάνω της ή όχι. Έχεις αρχίσει να κρατάς με τα χρόνια μια μικρή επιφύλαξη πια. Κάθε φορά που πλησιάζει την κοιτάς καλά καλά και την περιεργάζεσαι προσπαθώντας να κατευνάσεις κάπως τον όποιο μικρό ενθουσιασμό νιώθεις. Γιατί ξέρεις ότι υπάρχει περίπτωση να σε ξεγελάσει και πάλι. Ποιος μπορεί να σου εγγυηθεί άλλωστε ότι δε θα το κάνει; Πιάνετε τον καθημερινό σας διάλογο. Την έχεις μάθει καλά πλέον κι εκείνη εσένα το ίδιο.

- Τι ήρθες πάλι να κάνεις; Δε βαρέθηκες τόσα χρόνια τα πήγαινε έλα στη ζωή των ανθρώπων άσκοπα;
- Όχι δα και άσκοπα. Δεν είναι όμορφο δηλαδή να γεμίζεις με ελπίδες, μέσα στην τόση μιζέρια που υπάρχει τριγύρω;
- Μωρέ, δε λέω όχι. Όμορφα είναι, αλλά δυστυχώς όλα όσα επιθυμούμε δε συμβαίνουν έτσι όπως τα περιμέναμε.
- Δηλαδή, τι είναι αυτό που σου λείπει; Δεν έχεις ανθρώπους που σε αγαπούν; Δεν έχεις υγεία; Δεν είσαι ευτυχισμένος για όλα αυτά;
- Είμαι ευγνώμων για όλα, όμως η ανθρώπινη φύση είναι ανήσυχη° πάντα ψάχνεται. Και η καρδιά ακόμη πιο ανήσυχη-από τις βαθιές επιθυμίες που την ταλανίζουν-ζητά απεγνωσμένα τα ανεκπλήρωτα.
- Απόλυτα φυσιολογικό είναι κάτι τέτοιο, ανθρώπινο όπως είπες. Λοιπόν, πάλεψε σκληρά για να κάνεις πραγματικότητα τα απωθημένα σου. Στο 'χω ξαναπεί, μια απόφαση είναι μόνο.
- Ναι, ωραία. Κι αν δεν πάει κάτι καλά; Κι αν στραβώσουν τα πράγματα; Ποιος θα με σηκώσει από τα πατώματα πάλι, ε; Ποιος θα μαζεύει ένα ένα τα κομμάτια μου; Εγώ...
- Είναι σκληρό, το ξέρω, μα εξίσου ανθρώπινο. Είναι ο κύκλος των συναισθημάτων και των λοιπών βιωμάτων. Πέφτεις, σέρνεσαι, ξανασηκώνεσαι και πάλι απ' την αρχή.
- Ναι, αλλά βαρέθηκα, κουράστηκα από αυτή την κατάσταση. Κουράστηκα να πιστεύω σε κάτι, να δίνομαι με όλο μου το είναι, να ενθουσιάζομαι και μετά να τρώω απανωτά χαστούκια. Επιζητώ μια ηρεμία, μια αλήθεια που να' ναι ατόφια και όχι κατ' επίφασιν.
- Μια λύση υπάρχει τότε· να τα παρατήσεις και να μην ξαναπροσπαθήσεις για τίποτα. Ούτε

Η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία

Συντάχθηκε απο τον/την Άννα
Δευτέρα, 05 Φεβρουάριος 2018 13:47

πόνος, ούτε λύπη, ούτε δάκρυα ξανά. Αντέχεις να ζήσεις έτσι όμως; Χωρίς μια αναταραχή. μια μικρή αναστάτωση;

- Δε μπορώ, αυτό είναι το κακό. Κι επίσης θέλω να παλεύω, να δοκιμάζω τις δυνάμεις μου κι ας μη μου βγαίνει σε καλό κάποιες φορές. Τουλάχιστον, θα ξέρω ότι προσπάθησα.
- Να συνεχίσεις να προσπαθείς λοιπόν! Να δοκιμάζεις κι ας κάνεις και χίλια λάθη, κι ας απογοητεύεσαι πού και πού. Πώς θα μάθεις, εάν δεν πάθεις ποτέ; Κοίτα κατάματα τους φόβους σου και αποδυνάμωσέ τους..
- Σωστά, μια ψυχή που 'ναι να βγει, ας βγει.
- Και μην ξεχνάς, η ελπίδα πεθαίνει πάντα τελευταία!